

Nr 101.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 35 § lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker; given Stockholms slott den 11 februari 1938.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändrad lydelse av 35 § lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

Lag

**angående ändrad lydelse av 35 § lagen den 29 juni 1923 (nr 286)
om sparbanker.**

Härigenom förordnas, att 35 § lagen den 29 juni 1923 om sparbanker skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

35 §.

Sparbanks vinst — — — ringa betydelse.

När reservfonden — — — genom skattebidrag. Föreligger ej ovan angivna förhållande emellan reservfonden eller sammanräknade beloppet av grund- och reservfonderna samt insättarnas behållning, må likväl i enahanda ordning beslutas om användning för nyss omförmälda ändamål av högst en tjugondel av de vinstmedel, som eljest skolat avsättas till reservfonden.

Huvudmännen må överlåta åt styrelsen att närmare bestämma om användningen av vinstmedel, som huvudmännen enligt andra stycket anslagit för allmännyttiga eller välgörande ändamål, dock att sådant bemyndigande i fall, som omförmäles i andra stycket första punkten, må avse högst en tiondel av det belopp, varöver huvudmännen ägt förfoga för angivna ändamål.

Beslut, varigenom huvudmännen eller styrelsen anvisat medel för ändamål som i andra stycket sägs, skall underställas Konungens befallningshavande, som har att pröva, huruvida beslutet överensstämmer med föreskrifterna i denna lag och sparbankens reglemente.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:ts
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14 januari 1938.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om ändring i viss del av lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker samt anför därvid följande:

I 35 § sparbankslagen äro bestämmelser meddelade om användningen av sparbanks vinstmedel. Av sparbankernas ställning såsom fristående från privatekonomiska vinstintressen betingas, att sparbankerna — bortsett från den utbetalning av ränta å säkerhets- och grundfond, som kan ifrågakomma — icke kunna disponera sina vinstmedel för utdelning till enskilda intressenter. Enligt 35 § sparbankslagen skall sparbanks vinst, i den mån grundfonden eller, om säkerhetsfond bildats, denna gått förlorad, i första hand användas till att uppbringa sådan fond till det belopp, vartill den skall uppgå, och skall vad som icke tages i anspråk för nämnda ändamål avsättas till reservfond. Dock kunna under vissa förutsättningar av sparbanks vinstmedel anslås bidrag till särskilda ändamål. Härutinnan gäller till en början enligt 35 § första stycket, att sparbanks huvudmän kunna, sedan styrelsen avgivit yttrande i ärendet, för väckande och underhållande, särskilt hos mindre bemedlade, av håg till sparsamhet, av tillgängliga vinstmedel använda ett belopp, som i förhållande till sparbankens ställning är av ringa betydelse. Förfoganderätten över vinstmedel ökas emellertid, sedan fondbildningen nått en viss styrka. Denna större frihet beträffande vinstmedlens användning inträder, när reservfonden eller, där förbehåll om tillskjuten grundfonds återbärande icke gjorts i reglementet, sammanräknade beloppet av grund- och reservfonderna överstiger tio procent av insättarnas behållning enligt senaste bokslut. Då denna förutsättning är uppfylld, äga huvudmännen enligt 35 § andra stycket, sedan styrelsen avgivit yttrande i ärendet, besluta, att intill hälften av vinsten eller, om vinsten till någon del jämligt ovannämnda bestämmelser anslagits för sparsamhetsfrämjande ändamål eller behöver tagas i anspråk för åvägabringande av nyss angivna förhållande mellan reservfonden eller sammanräknade beloppet av grund- och reservfonderna samt insättarnas behållning, intill hälften av vad därefter återstår skall användas till sådant allmän-

nyttigt eller välgörande ändamål, som icke på grund av gällande författning skall tillgodoses genom skattebidrag. Huvudmännens beslut skall underställas vederbörande länsstyrelse, som har att pröva, huruvida beslutet överensstämmer med föreskrifterna i sparbankslagen och sparbankens reglemente.

Spörsmålet om användningen av sparbanks vinstmedel har vid två olika tillfällen under de senaste åren varit föremål för riksdagens uppmärksamhet.

I skrivelse den 13 april 1932, nr 110, anhöll riksdagen, i anledning av väckt motion (I: 92), att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning angående ändring av 35 § sparbankslagen i syfte att ernå ett tydligare angivande än för närvarande av huvudmännens befogenhet att besluta om anslag av sparbanks vinstmedel samt därefter för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde giva anledning.

Sedan Kungl. Maj:t genom beslut den 22 september 1933 anbefallt sparbankinspektionen att verkställa ifrågavarande utredning samt inspektionen i anledning därav från länsstyrelserna införskaffat visst material för frågans belysande, kom utredningen i enlighet med givna direktiv att i fortsättningen omhänderhavas av 1935 års sparbankssakkunniga, vilka den 9 juni 1936 avgåvo betänkande med förslag till lag angående ändring i vissa delar av sparbankslagen (Statens offentliga utredningar 1936: 25).

Nämnda betänkande låg till grund för de ändringar i sparbankslagen, vilka av Kungl. Maj:t föreslogos i proposition nr 243 till 1937 års riksdag. Av skäl, som framgå av propositionen, upptogos däri till behandling allenast vissa av de spörsmål, som varit föremål för de sakkunnigas utredning. Frågan om användningen av sparbanks vinstmedel hörde till de spörsmål, vilka tills vidare lämnades å sido. I detta avseende hade de sakkunniga föreslagit, bland annat, att även sparbanker, vilkas egna fonder icke uppginge till tio procent av insättarnas medel, skulle medgivas att i begränsad omfattning bevilja anslag till sådant allmännyttigt eller välgörande ändamål, som ej på grund av gällande författning skall tillgodoses genom skattebidrag. I utlåtande nr 65 i anledning av propositionen uttalade bankoutskottet, att utskottet anslöte sig till de sakkunnigas nyssnämnda förslag. I enlighet med utskottets hemställan anhöll därefter riksdagen i skrivelse den 4 juni 1937, nr 384, att Kungl. Maj:t ville för 1938 års riksdag framlägga förslag till ändring av 35 § sparbankslagen i huvudsaklig överensstämmelse med vad utskottet sålunda förordat.

Jag anhåller nu att få anmäla ett inom finansdepartementet upprättat förslag till ändring av nämnda lagrum.

I förut omförmälda motion vid 1932 års riksdag hemställdes, att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om framläggande av förslag till sådan ändring i 35 § sparbankslagen, att huvudmännens befogenhet att besluta om anslag från vinstmedel bleve klart och tydligt begränsad. Till stöd för detta yrkande åberopades bland annat, att paragrafens uttryck »sådant allmännyttigt eller välgörande ändamål, som icke på grund av gällande författning skall tillgodoses genom skattebidrag», under senare år varit föremål för olika

tolkning, som uppmärksammats inom 1930 och 1931 års konstitutionsutskott, där anmärkningsyrkanden reservationsvis framstälts rörande tre olika, av Kungl. Maj:t avgjorda mål, avseende anslag till en omnibusstation, till ett av stad inrättat varmbadhus och till restaurering av ett missionshus (konstitutionsutskottets memorial nr 26 år 1930, sid. 109—111, samt nr 9 år 1931, sid. 46—52). I motionen anfördes, att ett närmare studium av handlingarna i dessa mål otvetydigt gäve vid handen, att 35 § sparbankslagen erhållit en så obestämd formulering, att olika tolkningar vore möjliga och att i följd därav såväl sparbankernas huvudmän som också länsstyrelserna, som hade att pröva huvudmännens beslut, kunde komma till rakt motsatta uppfattningar. Då huvudmännen skulle handhava en så ömtålig uppgift som att för vissa ändamål disponera över medel, som intjänats under sparbanksrörelsen, syntes det önskvärt, att fullt tydliga direktiv i sparbankslagen härför lämnades.

I yttranden över motionen uttalade *Svenska sparbanksföreningens styrelse*, att enligt styrelsens mening några mera vägande skäl ej förebragts till stöd för att åtgärd borde vidtagas i motionens syfte, varemot *sparbanksinspektionen* tillstyrkte utredning i ämnet.

Bankoutskottet anförde i utlåtande nr 14, bland annat, att bestämmelserna i 35 § sparbankslagen angående huvudmännens befogenhet att besluta om anslag av sparbanks vinstmedel i sin nuvarande avfattning syntes lämna rum för olika tolkningar, vilket visat sig medföra vissa olägenheter vid bestämmelsernas tillämpning. Utskottet ansåg därför önskvärt, att bestämmelserna i fråga såvitt möjligt omformulerades på sådant sätt, att desamma tydligare än för närvarande vore fallet angäva gränslinjerna för huvudmännens befogenhet i nyss berörda hänseende.

I de sakkunnigas betänkande lämnas vissa statistiska uppgifter rörande användningen av sparbankernas vinstmedel samt redogöres för åtskilliga av Kungl. Maj:t efter anförda besvär avgjorda anslagsfrågor (sid. 96—100). Av betänkandet framgår vidare, att av länsstyrelserna, vilka på begäran yttrat sig rörande behovet av ändring i nu förevarande avseende av 35 § sparbankslagen, sju förordat sådan ändring under det att fjorton funnit lagändring obehövlig. Några länsstyrelser hava underlåtit att uttala bestämd ståndpunkt till frågan. En närmare redogörelse för yttrandenas innehåll återfinnes å sid. 100—102 i de sakkunnigas betänkande.

De sakkunniga framhålla, att bestämmelserna om de ändamål — bortsett från sparsamhetens befrämjande — till vilka sparbankerna få anslå vinstmedel, erbjudit svårigheter i tillämpningen såväl då det gäller att avgöra, vilka ändamål som skola anses allmännyttiga eller välgörande, som ock då fråga uppstått huruvida ett visst ändamål på grund av gällande författning är av beskaffenhet att skola tillgodoses genom skattebidrag. Härom anføres i betänkandet följande:

Det synes de sakkunniga naturligt, att vid tillämpning av nu ifrågakvarande bestämmelser gränssfall måste uppkomma, som kunna bliva föremål för olika bedömande i olika instanser. De härvidlag särskilt uppmärksammade fallen synas de sakkunniga utgöra sådana gränssfall. Sålunda bör visserligen

i princip gälla, att sparbank icke beviljar anslag till gynnande av privatekonomiskt inriktade företag, men om — såsom i fråga om förut omnämnda anslag till en omnibusstation torde kunna sägas hava varit förhållandet — ett anslag för ett i och för sig allmännyttigt ändamål samtidigt även kan komma enskilda intressen till godo, kunna förhållandena vara sådana, att sistberörda omständighet icke behöver utgöra hinder för anslaget beviljande. Lika litet som ett anslag bör få hava till syfte att gynna enskildas ekonomiska intressen, lika litet böra anslag få beviljas för andra särintressen. Såsom sådana lär även få räknas främjande av politiska meningsriktningar eller av religiösa eller eljest ideella åsiktsriktningar, som icke uppbäras av någon mera allmän folkmening. Nu antydda begränsning utgör uppenbarligen intet hinder för att, såsom ofta sker, medel anslås exempelvis till förskönande av en statskyrkoförsamling tillhörande kyrka, i den mån icke ändamålet tillgodosende är behöfligt för den kyrkliga verksamhetens upprätthållande och följaktligen åligger församlingen att bekosta. De sakkunniga anse även, att där en frikyrka omslutes av ett mera allmänt intresse av en Orts befolkning, hinder icke heller bör föreligga mot att, såsom skett i ett av de här ovan påtalade fallen, anvisa medel för att sätta en sådan gudstjänstlokal i ett mera tilltalande skick.

Vad härefter angår tolkningen av den såsom villkor för anslag angivna förutsättningen att det avsedda ändamålet icke på grund av gällande författning skall tillgodoses genom skattebidrag, har denna begränsning av Kungl. Maj:t tolkats synnerligen restriktivt. Så snart det icke enligt viss författning förelegat skyldighet för kommun att med skattemedel tillgodose ett ändamål, har detsamma, om stadgade förutsättningar i övrigt varit för handen, ansetts kunna bekostas av sparbanks vinstmedel. Även om, såsom fallet varit i fråga om ovannämnda anslag till ett varmbadhus, en kommun redan iklätt sig en viss kostnad och det därför ålegat kommunen att stå för denna utgift, kan enligt den nu prejudicerande tolkningen sparbank bidra till kostnadens täckande. De sakkunniga kunna icke frigöra sig från farhågor för att en dylik tillämpning, om den under alla förhållanden upprätthålles, skulle kunna leda till mindre önskvärda konsekvenser. En kommun, som vidkänts kostnader för ett ändamål, som är allmännyttigt men som det icke författningen varit kommunens skyldighet att tillgodose, skulle sedermera av en sparbank kunna erhålla ersättning för sina kostnader för ändamålet. Även om det icke enligt gällande författning ålegat kommunen att tillgodose detta ändamål genom skattebidrag, blir dock den faktiska verkan av sparbankens anslagsbeviljande, att vad som eljest skolat utgå av skattemedel i stället betalas av sparbanken. En tillämpning, varigenom anslagsbeslut av sådan innebörd godkännas, synes de sakkunniga kunna lämna möjligheter till missbruk.

De sakkunniga inse sålunda väl, att den nuvarande avfattningen av reglerna om anslag av sparbanks vinstmedel stundom kan giva anledning till delade meningar vid tillämpningen. Å andra sidan hava de sakkunniga, i överensstämmelse med vad som jämväl framhållits av en del länsstyrelser, funnit uppenbart, att, även om gränsfall uppkomma, som kunna föranleda tvekan, nu ifrågavarande bestämmelser likväl icke torde erbjuda större vanskligheter med avseende å tolkningen än bestämmelser av motsvarande natur på andra rättsområden. Under alla förhållanden hava de sakkunniga icke funnit sig i stånd att föreslå en sådan ändrad avfattning av bestämmelserna, som skulle utesluta deras tillämpning i fall, ägnade att ur någon synpunkt väcka gensagor, utan att samtidigt innefatta hinder för anslag av vinstmedel även för allmänt behjärtansvärda syften.

I överensstämmelse med vad sålunda anförts förorda de sakkunniga, att bestämmelserna om de ändamål, till vilka anslag må beviljas, bibehållas oförändrade.

Emellertid anse de sakkunniga, att man på annat sätt bör söka åstadkomma garantier mot att sparbanks vinstmedel disponeras för ändamål, som icke omfattas av ett mera allmänt intresse. I sådant syfte föreslå de sakkunniga, att i 45 § sparbankslagen — vilket lagrum avser fall då särskild röstövervikt erfordras för beslut av huvudmännen — intages en regel av innehåll, att beslut om anslag av vinstmedel icke skall bliva giltigt med mindre tre fjärdedelar av de närvarande huvudmännen röstat för anslagets beviljande.

För ernående av en i möjligaste mån enhetlig tillämpning av förevarande bestämmelser förorda de sakkunniga vidare, att den slutliga prövningen av hithörande ärenden överflyttas från Kungl. Maj:t i statsrådet till Kungl. Maj:t i regeringsrätten. Till stöd härför anföres i betänkandet bland annat, att den prövning som i dessa fall äger rum skall ske enligt rent formella grunder. Särskilt som frågan, huruvida det ändamål för vilket vinstmedel anslags är av beskaffenhet att icke på grund av gällande författning skola tillgodoses genom skattebidrag, träder i förgrunden vid denna prövning, tala enligt de sakkunnigas mening starka skäl för att avgörandet tillägges regeringsrätten, å vilken det i allmänhet ankommer att i sista hand pröva besvär i kommunala mål.

Såsom redan omnämnts hava de sakkunniga föreslagit att även sparbanker, som icke uppfylla de nu i 35 § andra stycket uppställda villkoren i fråga om fondställning, skola kunna av sina vinstmedel bortskänka mindre belopp till sådana allmännyttiga eller välgörande ändamål, som icke på grund av gällande författning skola tillgodoses genom skattebidrag. Under förutsättning att ett medgivande härtill strängt begränsas till omfattningen bör detsamma enligt de sakkunnigas mening näppeligen medföra några betänkligheter med hänsyn till sparbankernas soliditet. Förslaget innebär att sparbanker, varom här är fråga, skola få i anslag anvisa intill fem procent av vad av årsvinsten ej bestämts för annat i paragrafen nämnt ändamål än för avsättning till reservfond.

I yttrandena över de sakkunnigas betänkande har uppmärksamheten huvudsakligast varit riktad på de mera centrala frågor angående sparbanksväsendet, vilka behandlats i den förut omnämnda propositionen nr 243 till 1937 års riksdag, varemot de nu ifrågavarande spörsmålen endast i ett fåtal fall föranlett särskilda uttalanden.

Förslaget om anslagsrätt även för sparbanker, vilka icke uppfylla de i 35 § uppställda villkoren i fråga om fondställning, tillstyrkes av *sparbanksinspektionen*, *länsstyrelsen i Älvsborgs län* och *Svenska sparbanksföreningen*. I anslutning därtill föreslår sparbanksföreningen, att möjlighet beredes huvudmännen att helt eller delvis delegera sin beslutanderätt i anslagsfrågor till styrelsen, vars beslut skulle underställas länsstyrelsens prövning. Där-

igenom skulle man kunna finna den lämpligaste användningen för medlen. Det inträffade nämligen ej sällan, att mellan huvudmännens sammanträden aktuella behov yppade sig, som krävde uppoffringar såväl av det allmänna som av enskilda, och för sådana fall skulle det vara önskligt att medel funnes reserverade. Slutligen uttalar föreningen tvekan om lämpligheten av att överflytta prövningen av besvär över länsstyrelses beslut enligt 35 § till regeringsrätten, varvid särskilt framhålles att ett snabbare avgörande torde kunna påräknas enligt den nuvarande ordningen än enligt den föreslagna.

Förslaget om kvalificerad majoritet bland huvudmännen såsom villkor för giltigheten av beslut i anslagsfrågor tillstyrkes av *länsstyrelserna i Älvsborgs, Jämtlands och Norrbottens län*.

Sistnämnda förslag avstyrkes däremot av *länsstyrelsen i Uppsala län*, som framhåller att de i 45 § angivna fall, där kvalificerad majoritet nu erfordras, hava en helt annan betydelse för sparbankernas ekonomi än de i regel ganska anspråkslösa anlagen av vinstmedel. Den föreslagna bestämmelsen skulle i händelse av tvistigheter mellan lokala intressen kunna hindra att sparbankerna såsom hittills verkade för befrämjandet av allmännyttiga, kulturella eller liknande ändamål. Den nuvarande garantien med underställning av besluten under länsstyrelserna syntes vara fullt tillräcklig.

Slutligen bör här nämnas, att *sparbanksinspektionen* i skrivelse till Kungl. Maj:t den 15 september 1937 bland annat uttalat sin anslutning till förslaget om rätt för huvudmännen att i viss utsträckning delegera sin beslutanderätt i anslagsfrågor åt styrelsen.

Departements-
chefen.

Med den av 1932 års riksdag begärda utredningen angående ändring av 35 § sparbankslagen torde syftet närmast hava varit att uttrycket »sådant allmännyttigt eller välgörande ändamål, som icke på grund av gällande författning skall tillgodoses genom skattebidrag», skulle ersättas med ordalag, som klarare angåve för vilka ändamål huvudmännen ägde befogenhet att bevilja anslag av vinstmedel. Mot paragrafen i dess nuvarande lydelse har i huvudsak anmärkts, att densamma på grund av sin allmänt hållna avfattning icke erbjöde nöjaktiga garantier mot att anslagsrätten utnyttjades för tillgodoseende av mera separata intressen. Ehuru denna anmärkning måhända bör tillerkännas ett visst berättigande, anser jag dock att dess betydelse överdrivits. Såvitt jag kan finna har utredningen icke givit vid handen att tillämpningen av ifrågavarande lagrum varit förbunden med särskilt stora svårigheter eller föranlett några påtagliga missförhållanden. Även om det skulle vara möjligt att åstadkomma en närmare precisering i lagtexten av de ändamål, för vilka anslag må beviljas, skulle med all säkerhet uppstå gränsfall, där bedömandet liksom nu kunde föranleda tvekan. Härtill kommer att en ändring i antydd riktning svårligen skulle kunna undgå att på ett icke önskvärt sätt binda huvudmännen vid utövandet av deras ifrågavarande befogenhet. Jag anser därför i likhet med de sakkunniga, att 35 § i nu berörda avseende bör bibehållas oförändrad.

Vad angår det av de sakkunniga föreslagna kravet på kvalificerad majori-

tet vid omröstning i anslagsfrågor, anser jag den garanti för medlens riktiga användning, som ligger i villkoret om länsstyrelsernas prövning av anslagsbesluten, vara tillfyllest och saknar därför anledning att biträda förslaget i denna del.

Erfarenheterna av nuvarande ordning synas icke heller innefatta tillräckligt stöd för de sakkunnigas förslag om överflyttning av hithörande ärenden till slutgiltigt avgörande av regeringsrätten.

Såsom framgår av den förut lämnade redogörelsen har 1937 års riksdag uttalat sin anslutning till de sakkunnigas förslag om viss anslagsrätt även för sparbanker, som icke uppfylla de i 35 § andra stycket uppställda villkoren i fråga om fondställning. Enär fondbehållningens relativa styrka i allmänhet avtager med stigande insättarkapital, är det framför allt de större sparbankerna som hittills varit betagna möjligheten att bortskänka vinstmedel. En uppmjukning av bestämmelserna på sätt de sakkunniga förordat synes därför vara motiverad.

Av praktiska skäl synes det böra medgivas huvudmännen att överlåta åt styrelsen att närmare bestämma om användningen av medel, som huvudmännen enligt paragrafens andra stycke anslagit för allmännyttiga eller välgörande ändamål. Beträffande sparbanker med den vidsträcktare utdelningsrätten torde detta medgivande lämpligen böra begränsas till att avse en tiondel av de för utdelning tillgängliga medlen. Även styrelsens beslut i anslagsfrågor böra underställas länsstyrelsens prövning.

De nya bestämmelserna torde böra träda i kraft den 1 januari 1939.

I överensstämmelse med vad i det föregående anförts har inom finansdepartementet upprättats förslag till *lag angående ändrad lydelse av 35 § lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker*.

Föredraganden hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över ifrågasvarande lagförslag, av den lydelse bilaga¹ vid detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Folke Ericson.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 7 februari 1938.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet AFZELIUS,
regeringsrådet ASCHAN,
justitieråden FORSBERG,
SANDSTRÖM.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 14 januari 1938, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 35 § lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av hovrättsassessorn Hjalmar Nordfelt.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Wilhelm von Schwerin.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 11 februari 1938.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, lagrådets den 7 februari 1938 avgivna utlåtande över det den 14 januari 1938 till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående ändrad lydelse av 35 § lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker*, därvid föredraganden hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

H. Wihlborg.